

פרשת חחוקות - ל"ג דעומר

היו בצידון בני זוג שבמשך עשר שנים, לא זכו לילדים. החליטו ללכת לרבי שמעון וסיפרו שאין ברירה, רק - להתגרש. אמר להם רבי שמעון, כשם התחתנתם בשמחה ובסעודה, במאכל ובמשקה, כך תיפרדו... שמעו ועשו... בני הזוג הכינו סעודה גדולה שכללה מטעמי עולם... והזמינו אנשים ומסיבה הגדולה שנערכה ברוב פאר והדר... כפי שאמר רבי שמעון.

ובמסיבה כזאת שמחה, איך אישה משמחת את בעלה? מביאה לו יין טוב, ומשקה אותו - טוב טוב. כשהיה שיכור, עמד בעלה ואמר, בתי, ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית, קחי אותו, ולכי לבית אביך. מה עשתה האישה? חיכתה שבעלה נרדם, עם כזה יין - זה לא לקח הרבה זמן... ואז, אמרה לעבדים שירימו את בעלה, ויקחו אותו לבית אביה. כשהתעורר הבעל בחצי הלילה ויינו פג, אמר הבעל לאשתו: מה אני עושה פה? ענתה לו האשה: אמרת לי לקחת את החפץ הכי יקר שאני רוצה, ולפיכך לקחתי אותך.

הגיעו הזוג שוב לפני רשב"י, התפלל עליהם ונפקדו בבנים.

הסיפור מעלה שאלה תמוהה: האם רשב"י לא יכל להתפלל על הזוג, ברגע הראשון כשבאו ובקשו להיפקד בבנים? ולמה היה צריך לעשות בשמחה סעודה טרום גירושין? ובכלל, מסיבה - מה זו עושה? על מה ולמה?

רשב"י בעצם, רמז וביקש מהאישה שתמחל לבעלה, ותשמח בשמחתו על כך, שהוא יוכל - להינשא בשנית, ויזכה לילדים... רבי שמעון ידע, שאם תצליח באמת לשמח בשמחתו, בזכות זה - ימחלו לה כל העוונות, והיא תוכל לזכות לבנים לזרע בר קיימא. וכאן הייתה דרגה יותר גבוהה, שהאדם חושב בליבו איך אני יכול לעשות טוב למי שהזיק או הרע לי? ושכרו רב והוא מתברך.

ולכן, רשב"י אמר להם להיפרד בשמחה ובמסיבה?

התנא הקדוש ידע, שלאשה הזאת אין מזל של בנים, והיא לא תוכל לזכות לילדים, ולכן, אמר לה - תתגרשי ותעשי זאת בשמחה. רשב"י ביקש שתעשה קודם - מסיבה בשמחה, וכך: היא תוכל להעביר על מידותיה - בשמחה!

אבל, רק אחרי שהאישה דמיינה איך היא שמחה שיש לבעלה ילדים -

הברכה יכלה לחול עליה! וממילא לברכה היה כח להתקיים!

כאשר האדם מעדיף על מידותיו - כל הדינים מתמתקין מעלינו!

אתה מעדיף על מידותיך, אתה לוכד עשרי שמים - נפתחים לפניך...